

[Ole Espersen]

dighedskunstnere fra denne talerstol – jeg vil ikke længere optage pladsen for dem.

Christophersen (V):

Jeg kan berolige hr. Ole Espersen med, at jeg heller ikke skal gøre mig nogen anstrengelser for at kalde ham herop igen. Til gengæld vil jeg gerne takke statsministeren for hans redegørelse. Den var jo kort, men den var også yderst oplysende. Det viser sammen med forligsaftalen, hvad der kom ud af forhandlingerne mellem regeringen og de tre øvrige partier, og jeg forstår såmænd godt statsministerens tilfredshed. Ikke fordi jeg mener, at resultatet er tilfredsstillende ud fra et økonomisk synspunkt, men ud fra et politisk synspunkt forstår jeg statsministerens tilfredshed, for han har fået det resultat igennem, som han stort set ønskede, han har fået tilgivelse af sine partnere for langt størstedelen af decemberlovene, og han har fået nogle at dele ansvaret med for en fortsættelse af den hidtidige økonomiske kurs.

Hvis vi skal gøre det meget kort op, hvad der er kommet ud af forliget, kan man vel sige, at her og nu har statsministeren og hans regering fået en afgiftsbuket til en nettoværdi af 3,5 mia kr. og en indkomstskattestigning på ca. 1 mia kr. Ud over allerede de i juni 1979 aftalte statslige og kommunale besparelser for 1981, som jo var på 6,1 mia kr., har regeringen i denne omgang fået accepteret sin beskedne ramme for nye statslige besparelser på 1,9 mia kr. Ganske vist er op imod 1 mia kr. af det beløb ikke konkretiseret, men det skal jeg ikke kritisere, for det er en vanskelig sag at konkretisere den slags ting, og vi har tålmodighed nok til at afvente finanslovsforslagets fremkomst.

Over for denne styrkelse af statsfinanserne på 6,4 mia kr. i forhold til, hvad der blev aftalt i den tidligere regerings tid, står så en erhvervs- og beskæftigelsesplan til 5,5 mia kr. og en forøgelse af tilskuddet til pensionisters brændselsudgifter på et par hundrede millioner kroner.

Nettoresultatet af anstrengelserne, hvis vi ser på den statsfinansielle side, er altså en yderst beskedne forbedring af statsfinanserne på ikke engang 1 mia kr. Men det svarer jo på den anden side i sine hovedtal meget nøje til, hvad regeringen lagde frem den 8. april 1980, men økonomisk set vil jeg sige, det er et fattigt resultat. Vi synes, det er et rystende

dårligt resultat, for som det fra næsten alle sider blev påpeget, allerede da regeringen lagde sin plan frem i april 1980, vil en indsats af denne uhyre beskedne størrelsesorden overhovedet ikke yde noget væsentligt bidrag til løsningen af de økonomiske problemer; jeg understreger ordet »væsentligt«.

Det vil ikke føre til et mindre betalingsbalanceunderskud i de kommende år. Tværtimod vil der, hvis man nøjes med det, man her gennemfører, ske en fortsat forværring. Det vil heller ikke i sig selv føre til en forbedring af produktion og beskæftigelse, regeringens egne ledighedstal viser jo, at det vil gå omvendt, og jeg er bange for, at disse to kendsgerninger i fællesskab vil medføre, at den dybe pessimisme, som vi jo alle sammen har kunnet mærke både i erhvervslivet og på arbejdspladserne i de sidste måneder, vil fortsætte.

Men når det er gået sådan, når det var det, der ikke desto mindre blev resultatet af forhandlingerne, skyldes det naturligvis to væsentlige politiske forhold. For det første skyldes det, at socialdemokratiet og regeringen i dag øjensynlig hverken kan eller vil eller ønsker at gennemføre virkelig dybtgående indgreb. For det andet skyldes det naturligvis, at der i folketinget i dag er et flertal, som tilslutter sig dette socialdemokratiske synspunkt. De fire partier, som har indgået forliget, er tydeligvis enige om, at det væsentlige i den nuværende situation har måttet være at forhøje skatter og afgifter trods alle de ulemper, vi alle ved der er ved det, at der er snævre grænser for, hvilke yderligere besparelser der kan gennemføres, at størstedelen af den lovgivning, der til skade for erhvervslivet blev gennemført i december, skal bevares; det gælder f. eks. særskatten på landbruget, det gælder den forhøjede selskabsskat, og det gælder vel, når det kommer til stykket, også hele den skærpede formuebeskatning. Til gengæld har de aftalt at videreføre en del af de hidtidige erhvervsstøtteordninger og at indføre andre nye, idet der dog næsten sker en tilsvarende merbelastning af erhvervslivet, f. eks. ved at pålægge virksomhederne pligt til at betale den fjerde og femte sygeuge samt den første ledighedsdag.

Jeg ønsker at understrege dette, for det er jo de hovedsynspunkter, som forliget og regeringens hele politik bygger på, og som alle de deltagende partier nu påtager sig et an-